

۱۶ زندگی ایران جامه‌ها

تکمیلی

تلفیق علم و تجربه همکاری مادر- دختری

فریده عاطف ۳۲ ساله است، دختر پنجم خانم عصمت‌پناه؛ دختری که برگ برگ خاطراتش از مادر گره خورده به کار و تلاشی بی‌وقفه؛ آن قدر که به ما بگوید: «از وقتی یادم می‌آید مادرم ۵ صبح از خواب بیدار می‌شد و ۱۲ شب می‌خوابید؛ یعنی اولین نفری بود که بیدار می‌شد و آخرین نفر چشم‌هایش را می‌بست و دراین فاصله مدام در تلاش بود و کار می‌کرد، به‌خاطر این همه کار هم الان از نظر جسمی مشکلات زیادی دارد، اما به روی خودش نمی‌آورد، مثلاً هر دو دستش آرتروز شدید دارد در قدیم که دستگاه شیردوشی نبود با دست شیرگاوها را می‌دوشید.»

فریده از مادر خاطره زیاد دارد، اما وقتی یاد روزهایی می‌افتد که مادرش بدون داشتن گواهینامه رانندگی برای جمع کردن شیر به میان دامداران می‌رفت، می‌خندد و می‌گوید: «ان هم باورش برای ما عجیب است چطور مادر این کار را انجام می‌داد، چون یک مسیر ساده نبود، همه جا کوه و کمر بود و واقعا خدا با ما بوده که مادر این مسیره را به سرانجام می‌رساند.»

فریده حالا یکی از همراهان مادر در کسب و کاری است که راه انداخته، یک همکاری مادر - دختری خوب که به پیشنهاد خود خانم عصمت پناه شکل گرفته است؛ «من قبلاً لیسانس جهانگردی داشتم اما چون کار نداشتم، مادرم پیشنهاد کرد با او همکاری کنم برای رسیدن به این هدف هم شهریه داشنگاهم را داد و من این دفعه در رشته دامپزشکی درس خواندم و الان یک جورهایی سعی می‌کنیم با علم و تجربه در کنار هم امورات گاوداری را بچرخانیم.»



بازدید معاون رئیس‌جمهور درامور زنان و خانواده از گاوداری عزت عصمت‌پناه کارآفرین توتکائلوپی



عصمت پناه که کارش را از جمع‌آوری شیر از دامداری‌ها برای کارخانه های لبنی شروع کرد و امروز صاحب یک گاوداری است در آرزوی راه‌اندازی یک گاوداری صنعتی و افزایش اشتغال‌زایی در منطقه است

چه خبر از وزارت گردشگری، میراث فرهنگی و صنایع‌دستی؟

حدود دو هفته می‌گذرد از زمانی که کدخدایی، سخنگوی شورای نگهبان اعلام کرد مصوبه مجلس درباره تشکیل وزارت میراث فرهنگی و گردشگری، مغایر شرع و قانون اساسی شناخته نشده و تایید شده است. در این مدت سازمان میراث فرهنگی و مدیران آن سکوت کرده و هیچ واکنشی از سوی آنها شنیده و دیده

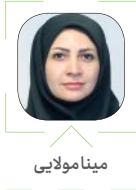


کارآفرینی با عزت

بانوی بروجردی که روزی برای خرید اولین دام خود هم پول نداشت

حالا به فکر راه‌اندازی یک دامداری صنعتی است

عزت عصمت‌پناه، تسلیم نمی‌شود!مشکلات ریزو درشت زندگی پا به پایش می‌آیند، همه جا دنبالش هستند، او اما یک تنه ایستاده مقابل همه مشکلات و حالا کارآفرینی است که با دستی پر، مقابل معاون رئیس‌جمهور در امور زنان خانواده می‌نشیند و از مسیری می‌گوید که در این سال‌ها طی کرده؛مسیری سخت که او را از یک مددجوی کمیته امداد به یک کارآفرین نمونه تبدیل کرده است؛ کارآفرینی که میزبان معصومه ابتکار در مجتمع سنتی دامپروزی‌اش شده و به خاطر تلاش‌هایش برای خودکفایی و ایجاد اشتغال مورد قدررانی معاونت امور زنان دولت هم قرار گرفته است.



ایران

و ایجاد اشتغال مورد قدررانی معاونت امور زنان دولت هم قرار گرفته است.

عزت عصمت پناه متولد ۱۳۳۶ است؛ در ۱۶ سالگی ازدواج کرده و زندگی روی سختش را از سال‌های اول

نشده است. این باعث شد تا این فرضیه قوت گیرد که سازمان میراث فرهنگی چندان موافق وزارتخانه شدن این سازمان نباشد! آخرین خبر از این حوزه اما برمی‌گردد به مجلس و اظهارنظر پروانه سلحشوری، نماینده تهران که به صدای میراث گفته نمایندگان مجلس در حال احصاء ویژگی‌ها و مشخصات یک وزیر

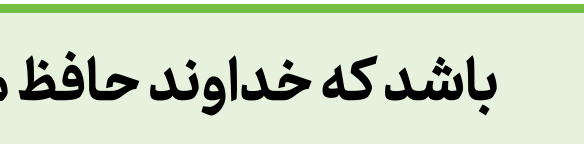


ده میلیون ریالی همسرش را بپردازد؛ ماجرای که درباره‌اش می‌گوید: «آن موقع برای شوهرم یک حبس پنج ساله بریدند و پذیرفتن این موضوع برای من خیلی سخت بود، به خاطر همین به امام رضا(ع) متوسل شدم و از او خواستم اگر همسرم بی‌گناه است، راه نجاتی برایش پیدا شود، اگر مقصر است دوره حبسش را بکشد و تاوان گناهش را پس بدهد. آن موقع نذر کردم اگر همسرم آزاد شد با هم پیاده به زیارت امام رضا برویم که خوشبختانه نذرآزادی من قبول شد و من و همسرم با یک کوله پستی و یک فانوس پیاده به سمت مشهد راه افتادیم.»

از این خاطره هرقدرد هم که گذشته باشد شیرینی‌اش هنوز با اوست؛ اتفاقی که او را به فکر انداخت برای حل مشکلات اقتصادی خانواده‌اش چاره‌ای یبندیشد؛ «آن موقع اولین گزینه‌ای که برای کمک به ذهنم رسید کمیته امداد بود، اما با درخواست وامم موافقت نشد اما من ناامید نشدم و این بار همسرم را برای دریافت وام فرستادم که با درخواست او موافقت کردند.»

شروع کار با وام کمیته امداد

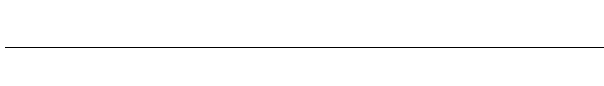
برای عزت عصمت‌پناه وام ۷ میلیون



هفته گذشته برای فعالان محیط‌زیست سراسر کشور و میراث دوستان، هفته تلخی بود؛ هفته‌ای که با اخباری چون درگذشت پدر طبیعت ایران و ممنوع‌الورود کردن یکی از فعالان محیط‌زیست به مناطق چهارگانه حفاظت شده محیط‌زیست شروع شد و آخر هفته یعنی پنجشنبه ختم شد به آتش گرفتن بخشی از جنگل‌های ثبت جهانی شده هیرکانی. جنگل‌های چندین میلیون ساله‌ای که یادگار عصر یخبندان است و چند سال تلاش شد تا موانع ثبت جهانی‌اش برطرف شود و نظر مثبت بازرسان یونسکو را برای ثبت در فهرست بهترین‌های جهان جلب کند، و این اتفاق همین ماه گذشته افتاد تا بلکه خودعاملی باشد برای حفاظت بهتر از جنگل‌های هیرکانی که طی ۴۰ سال گذشته، از حدود سه میلیون هکتار به یک و نیم میلیون هکتار کاهش یافته‌اند.

این بار آتش در دل منطقه حفاظت شده جهان نما در استان گلستان زبانه کشید و راستش من اصلا تعجب نکردم از شنیدن خبرش، نه از آن جهت که هر روزه شاهد شنیدن خبری از آتش سوزی در جنگل‌های ایران و دود و خاکستر شدن آنها هستیم، از آن روی که مطمئنم تقریباً دلسوزی برای این طبیعت میان مسؤولان و متولیان وجود ندارد. شاید هم وجود دارد ولی همه آن قدر دغدغه و مشغله دارند که گویا به حفظ این ذخایر طبیعی و حتی ثبت جهانی شده نمی‌رسد. این شاید ادعای گزافی باشد، اما اگر شما هم در یک نشست خبری که به مناسبت گرامیداشت ثبت جهانی جنگل‌های هیرکانی و با حضور استانداران استان‌های دارای جنگل‌های هیرکانی و مدیران میراث فرهنگی استان‌ها برگزار شده بود، شرکت کرده بودید و از یکی از همین مدیران می‌شنیدید که در پایان سخنانش دعا می‌کند «ا‌ن شاء...» خداوند میراث فرهنگی و جهانی ما را حفظ کند» یا مدیری در پاسخ به این پرسش که وضعیت حفاظت از فلان بنای تاریخی در حال تخریب چه شد، می‌گوید این مساله سیاسی است به آن ورود نکند و مدیر و استاندار دیگری هم از نبود و کمبود بودجه و اعتبار گلایه می‌کند، دیگر جای شکی برایتان باقی نمی‌ماند که

کارآمد برای وزارتخانه مذکور هستند. سلحشوری گفته نمایندگان مصمم هستند از همین ابتدای کار انتخاب وزیر میراث فرهنگی متفاوت از روال معمول باشد؛ یعنی انتخابی نه بر اساس لابی‌های سیاسی رایج، بلکه براساس شاخص‌های مدیریتی، توانمندی، تجربه و آشنایی با حوزه‌های میراث فرهنگی، صنایع‌دستی و گردشگری.



این‌کار خیلی سخت بود چون یک زن بودم و فکر می‌کردم کسی به من اعتماد نمی‌کند، از طرف دیگر وسیله نقلیه‌ای هم برای شروع کارم نداشتم، اما با توکل به خدا این کار را هم شروع کردم.»

این بانوی سختکوش از همان زمان شد راننده یک نیسان آبی رنگ جمع‌آوری شیر زنی که به تنهایی به منزل دامداران مراجعه می‌کرد و شیر تولیدی دام آنها را جمع‌آوری می‌کرد، کاری که با سه کیلو شیر در روز شروع کرد و حالا به جمع‌آوری ۲ تا ۳ تن شیر در روز در جایگاه جمع‌آوری شیری که به نامش ثبت شده رسیده است، او حالا سه راننده برای جمع‌آوری شیر دارد و دیگر خودش پشت فرمان نمی‌نشیند؛ «اوایل که رانندگی می‌کردم گواهینامه نداشتم، رانندگی را هم در دوره‌ای که شوهرم راننده مینی بوس مردم بود یاد گرفته بودم، هروقت او مینی بوس را به خانه می‌آورد من هم برای تمرین پشت فرمان می‌نشستم، اما خودمان هیچ وقت وسیله نداشتیم تا این‌که برای جمع‌آوری شیر اقدام کردم و نیسان خریدم و تا مدتی بدون گواهینامه رانندگی می‌کردم، اما به‌خاطر خطراتی که پیش رویم وجود داشت، از سال ۹۰ پیگیر دریافت گواهینامه شدم و بالاخره گواهینامه هم گرفتم. الان هم روزانه حدود سه‌تن شیر جمع می‌کنم که از این مقدار ۲۰۰ کیلوگرم شیر تولیدی دامداری خودم است.»

حمایت‌های تشویق‌کننده

با عزت عصمت‌پناه همکلام که بشوید، اولین چیزی که نظراتان را جلب می‌کند، اراده قوی و امیدي است که برگ برنده او در عبور از مسیر پرپیچ و خم زندگی‌اش بوده؛ مشکلاتی که هنوز هم از خاطرش نرفته‌اند؛ «من سختی زیاد کشیدم، اما هیچ وقت ناامید نشدم، تحمل کردم، شب‌هایی بود که مانان برای خوردن نداشتیم، من با هفت تا بچه و یک شوهر مریض باید خودم می‌رفتم دنبال کارها. اما هیچ وقت خسته نشدم و دست از تلاش برنداشتم.»

با این حال، این مسیر سخت را او بدون حمایت هم نگذرانده؛ حمایت‌هایی که زمینه فعالیت و خودکفایی امروز او را فراهم کرده‌اند؛ «من با سختی‌های زیادی روبه‌رو می‌شدم، اما همان قدر که سنگ‌های

باشد که خداوند میراث جهانی‌مان باشد!



این میراث به امان خدا رها شده یا دست‌کم جزو آخرین دغدغه مسؤولان و متولیان کشور است.

در آتش سوزی جنگل‌های ثبت جهانی شده منطقه حفاظت شده جهان‌نمای گرگان هم که چند ساعت طول کشید، آتش نه با امکانات مجهز که با دست‌های خالی و چوب و برگ خاموش شد. این را محیط‌بانی گفته که در جریان آتش سوزی حضور داشته است. آتش سه هکتار از اراضی این منطقه شامل ۱۵ اصله درخت اورس، ۳۰ اصله درختچه زرشک، گونه‌های گون، پیرو و سایر گونه‌های ارزشمند مرتعی را در کام کشیده و خاکستر کرده است. سه هکتاری که هر روز ممکن است تکرار شود و طی دو تا سه دهه آینده تمام ۱/۵ میلیون هکتار جنگل هیرکانی باقی مانده را دربر بگیرد و نیست و نابود کند. شاید هم مسؤولان امیدوارند با ثبت جهانی جنگل‌های هیرکانی، کمک‌های جهانی به داد جنگل‌های ارزشمند منطقه برسد؛ کمک‌هایی که دست‌کم یک بالگرد و خلبان مخصوص برای اطفای حریق در هر استان داشته باشد؛ همان تجهیزاتی که خودمان در ۴۰ سال گذشته نتوانستیم برای این جنگل‌ها فراهم کنیم.